

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 25

III Legislatura

Any 1992

Sessió plenària
celebrada el dia 13 de febrer de 1992

Segona i darrera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 16 minuts.)

— Intervenció del senyor president de la Generalitat, Joan Lerma i Blasco, i dels diputats senyors Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida) i Segundo Bru Parra (G.P. Socialista).

(S'alça la sessió a les 12 hores i 20 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 13 de febrer de 1992. Continuació del dia 12 de febrer. Comença la sessió a les 10 hores i 16 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 18.

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, té la paraula el senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats. Senyor president de la Generalitat.

Faig meues, senyories, les paraules de condemna del terrorisme fetes pel president, segurs com estem que la barbàrie no té cabuda en un poble com el nostre que aspira a la llibertat i que ha sabut articular la convivència des de la tolerància i el respecte.

Efectivament, tenim ben recents i ben presents dos debats importants celebrats per aquestes Corts en aquesta III legislatura: el d'investidura del president de la Generalitat i el de pressupostos. Estem culminant un tercer debat que si més no, ens obliga a resituar-nos respecte de les anàlisis i conclusions que uns i altres traguérem en aquells moments, i a l'hora d'encetar noves reflexions i noves propostes.

Fa poc més de mig any d'allò i nous esdeveniments exigeixen reformular algunes de les expectatives i propostes anunciades en el debat d'investidura: la cimera de Maastricht; l'anomenat pacte autonòmic; el nou model de finançament de les comunitats autonòmiques. Hem d'acceptar lògicament el repte de donar resposta a aquestes qüestions, però seria absurd en un debat d'aquestes característiques, en un debat de política general, ignorar per molt recents que aquelles estiguen, assumptes que sí són preocupacions més immediates per a la nostra gent i fariem d'aquesta sessió del ple de les Corts Valencianes un debat possiblement d'altura, però allunyat del carrer. I aspirem a fer un debat d'altura, però aspirem a fer un debat també present en el carrer.

Creem que cal parlar de Maastricht, de la reforma de l'Estatut i de finançament, però també dels problemes que està vivint la Vall, Ontinyent, la Malva-rosa, els joves aturats, totes i tots els aturats, els objectors, els opositors aprovats i sense plaça, els de les llistes d'espera dels hospitals, dels monts que aquest estiu no s'hauran de cremar o de la Marjal Pego-Oliva. Eixos problemes dels valencians han d'estar presents en aquest debat. I altres situacions que no són problemes i que parlen de la normalitat democràtica de les nostres institucions també. I segur que tot açò feia veure amb Maastricht i amb el finançament de la Comunitat, amb l'Estatut, amb la situació econòmica.

Des de l'anàlisi d'aquestes realitats és responsabilitat nostra, de tots nosaltres, des de les institucions de la Generalitat, impulsar polítiques, estimular iniciatives privades i públiques, lliurar recursos, no solament per al correcte funcionament dels serveis públics competència de la Generalitat, sinó amb l'objectiu de crear un marc favorable per a desenvolupar eix projecte de societat valenciana moderna i avançada; solidària entre les seues terres i les seues gents, capaç de solucionar estos i altres problemes que es presenten, orgullosa de la seua pròpia història i conscients de les seues possibilitats de futur en eixa Europa dissenyada a Maastricht, que reconeix i estima les institucions de la Generalitat perquè l'autogovern li és útil.

De manera que acceptem el debat que ahir ens proposà el president, conscients com som que cada problema nostre està íntimament relacionat amb un marc com l'europeu que per a bé i per a mal ens condiona. En eixa perspectiva però xafant terra, volem fer les nostres anàlisis i les nostres propostes.

En nom d'Esquerra Unida, vull expressar la satisfacció que per a nosaltres suposa exposar els nostres criteris per al debat i tot un seguit de propostes i d'iniciatives que naixen d'una profunda reflexió feta sense ànim excoient, des de l'esquerra i des del valencianisme.

Hem escoltat amb tot el respecte el discurs del president i compartim la formulació de molts dels objectius, perquè el seu discurs no ha volgut tocar terra i els objectius generals són fàcilment assumibles, fins i tot una part de les anàlisis de la situació podem compartir-les, però quan hem de contrastar les conseqüències que per a nosaltres té una realitat que es conforma de situacions i decisions alienes difícilment controlables, però també per les polítiques pròpies, aquí comencen les discrepàncies entre una visió quasi idíl·lica, i insistir en unes polítiques que s'han mostrat ineficaces per a resoldre solidàriament els problemes, i una altra, la d'Esquerra Unida, entenem més ajustada a una realitat que des del nostre punt de vista exigeix, evidentment, una altra política per modificar determinats marcs estatals i també europeus gens favorables per als valencians i valencianes, i a més a més des del que són les nostres competències i per tant la nostra responsabilitat articular polítiques que compensen eix marc desfavorable.

Perquè és evident que hi ha un marc; el de l'economia i el de la política econòmica d'Espanya que no ens és favorable als valencians i valencianes. No vull dir amb açò que la situació siga bona per a tota la resta i roïna per a nosaltres: aquí estan els problemes de la cornisa Cantàbrica, de Galícia, de Múrcia o de Lleó, i des de l'esquerra haurem i volem des d'Esquerra Unida impulsar polítiques de solidaritat. No és el nostre, senyories, ni el discurs ni la pràctica de la insolidaritat, i per tant no vinc ací a oficial el discurs del victimisme, però sí pretenc dir les coses tal com són, com cantava en temps difícils el nostre Raimon, i, a partir del tal com són, que nosaltres els d'Esquerra Unida veiem, exposar el que al nostre parer hauria de fer-se.

Al respecte haurem de fer memòria del debat de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1992. En aquella ocasió des d'Esquerra Unida expressàvem que l'economia espanyola ha presentant al llarg de 1991 símptomes evidents de trobar-se en una fase baixa del cicle econòmic; que la desaceleració de l'activitat econòmica iniciada l'any anterior ha continuat a un ritme no desitjable que té, entre altres conseqüències, la destrucció de l'ocupació.

Est menor ritme de creixement l'economia ha influït negativament en la situació del mercat de treball i l'augment d'aturats continua de manera preocupant sense que per altra banda el control de la inflació tinga uns resultats espectaculars. I haurem de començar a parlar ja contra el determinisme de més creixement econòmic igual a més ocupació, perquè si comencem a parlar de redistribució més justa de la riquesa generada també podem arribar a més ocupació sense necessitat d'acceptar creixements a qualsevol preu. Però, de totes maneres, sembla raonable a l'hora de fixar l'objectiu de lluita contra l'atur com a prioritari, aspirar a un creixement selectiu sostingut de l'economia, capaç de reduir les altíssimes taxes actuals i el diferencial negatiu respecte dels països de la Comunitat Econòmica Europea.

En aquest marc que no és alié a una situació internacional, l'economia valenciana registra una evolució similar a la de l'Estat, si bé —com deia al principi— patint més que altres els elements negatius: indicadors com la inflació produïda en el

nostre país per damunt de la mitjana estatal, així com la taxa d'atur també per damunt 2 punts i en nivells similars als de fa 5 anys així ho demostren. No ens alegrem, ni ens alegren les dades fetes públiques ahir mateix al respecte. Més de 250.000 aturades i aturats és un drama per a tantes altres famílies valencianes, i almenys per a nosaltres, aquest desequilibri de la nostra economia és un objectiu prioritari a corregir per davant del de la inflació o el del dèficit públic: Feber, Tycesa, Imepiel, La Ribera, el tèxtil i el calcer en el seu conjunt són mostres evidents d'eix procés de destrucció de l'ocupació que afecta persones en primer lloc, i de vegades comarques senceres on les bosses de desocupació són realment terribles.

Aquesta situació té molt a veure, insistisc, amb una conjuntura internacional i estatal d'incertesa, però també amb aspectes com la política monetària clarament restrictiva, l'apreciació de la pesseta amb el que això suposa per a una economia com la nostra amb forta tradició i vocació exportadora, i l'absència de fortes inversions estatals a diferència de les fetes en altres comunitats autònomes, això ens situa en condicions certament més difícils que hauríem d'intentar corregir per a compensar i pal·liar des d'ací amb polítiques pròpies, basades en la concertació política i social, en la solidaritat, en l'estímul de la participació més ampla de tots els valencians i valencianes en la consecució dels grans objectius com ahir així ho reclamava el president. Concertació que mai no és possible i mai no dona resultats si és una concertació que es proposa en l'aire, esmentant-la només. Sempre és possible si és entorn a polítiques concretes.

Una política, senyories, senyor president, que sense astracanades ni victimismes, planteja amb fermesa davant el govern central el que des de la solidaritat i des de projectes contrastats com a necessaris per als valencians, hem d'exigir.

La política de recursos hídrics, anys i anys promesa i mai executada perquè mai no acaben de concretar-se els plans hidrològics de la conca o el pla hidrològic nacional. La política d'infraestructures en transports i comunicació, ens serveis públics, en medi ambient, en protecció contra l'avinguda de les aigües.

Alguna cosa més cal dir, senyor president, envers la necessitat de defensar i revaloritzar l'esfera pública i del públic, és necessari per una aposta més ferma en defensa dels serveis públics, de l'administració pública, de la iniciativa i participació pública en l'economia. I és clar que la millor defensa és el bon funcionament d'aquelles, però també cal defensar-les combatent les campanyes de desprestigi dels serveis públics i del sector públic de l'economia quan es fan amb l'únic objectiu d'aconseguir la privatització d'aquelles, com s'explicita d'una manera descarada i vengonyosa des de determinats àmbits.

Així mateix cal combatre amb fermesa la corrupció i el tràfic d'influències, cal combatre el traspàs de plusvàlues i rendes al sector privat del sector públic. I, això des de la defensa de la necessitat de potenciar el bon funcionament d'un sector públic de l'economia per a combatre millor els desequilibris que genera el propi creixement econòmic deixat exclusivament a la mà de la iniciativa privada. I en aquest context, la inversió pública és un factor determinant per a adequar l'economia valenciana a les necessitats que ens marca el repte europeu.

Maastricht, el Tractat de Maastricht obri una etapa important en la història de la integració europea i els valencians i valencianes a l'igual que els altres pobles d'Espanya i de la Comunitat Econòmica, hem d'estar atents perquè el procés d'unió europea siga bàsicament un procés de solidaritat i de progrés per a tots nosaltres; l'Europa sense fronteres que Maastricht posa en marxa obri, certament, possibilitats de

benestar importants en la perspectiva de la unió política que no hem d'ignorar. Però Maastricht i la nova Unió no solucionen els problemes de dèficit democràtic que pesen sobre les institucions europees, ni els dèficits socials agreujats per la incertesa de la conjuntura econòmica a nivell mundial.

Estes coses també cal dir-les de Maastricht, perquè no tot han estat flors en la cèlebre cimera i fins i tot el propi Parlament europeu per certa iniciativa d'una part del Grup Socialista amb el recolzament del Grup Parlamentari per l'Esquerra Unitària Europea, ha manifestat la preocupació per aquest dèficit democràtic que nosaltres compartim.

Control democràtic i cohesió social són dos objectius irrenunciables per als europeistes, per als demòcrates i per a l'esquerra europea perquè del contrari podem estar equivocant-nos deixant les decisions únicament en mans de persones no electes, sotmeses a pressions dels grans interessos transnacionals, o enganyant-nos a nosaltres mateixos pensant que la possibilitat, la simple possibilitat d'exportar més taronges, més mobles, més paviments ceràmics, més ordinadors o més cotxes, es tradueix automàticament en millors salaris per als valencians o en millor rendes per als llauradors valencians.

Augmentar en la perspectiva europea la nostra competitivitat va a exigir un esforç generalitzat en inversions de tot tipus i en infraestructures de transport i comunicació, en tecnologia, en lluita contra l'economia submergida, en educació i formació amb l'objectiu d'augmentar la qualificació de les persones que han de fer front a aquest repte indefugible del qual no podem escapar.

Tot açò ho compartim sens dubte i estem disposats a espantar polítiques en aquesta direcció. Però la realitat sap quina és, senyor president? Que en el País Valencià seguim rebent, per atendre les despeses d'educació, una quantitat molt inferior de pessetes per habitant que la que destina el propi ministeri en l'anomenat territori MEC o la que destina a altres comunitats autònomes. I així, almenys, va a ser més difícil per a nosaltres iniciar amb expectatives d'èxit la reforma educativa que ens ha de dur a un augment de la competència de les noves generacions, sobretot si a més tenim en compte el mal funcionament actual i la insuficiència de recursos amb congelació de les despeses de funcionament dels centres i de les partides destinades a formació del professorat. Els substituïts i substituïdes necessaris per a cobrir les baixes del professorat, per exemple, no s'estan enviant als centres amb el que això suposa de pèrdua de la qualitat de l'escola pública.

Què podem pensar quan es parla de la importància de la formació professional i s'és incapaç de tenir contractada i signada a temps l'assegurança per cobrir els riscos dels alumnes que fan les pràctiques a les empreses? Parlem de formació professional i la seua importància, i no existeix encara un projecte que permeta coordinar la formació inicial i la permanent dels treballadors i treballadores del País Valencià, perquè són competències assignades a departaments diversos i administracions diverses.

Fa un mes es reuní per primera vegada el Consell Valencià de Formació Professional, dos anys després d'assumir posar-lo en marxa continuem sense cap tipus de planificació i continuem sense tenir les competències en formació ocupacional de l'INEM.

Ja s'estan incomplint les previsions i els objectius que s'havien previst per a l'ensenyament infantil.

Esquerra Unida, que ha recolzat i recolza i ha impulsat, junt a aquestes Corts, el projecte Música-92, no entén que continue sense regular-se l'ensenyament musical i sense incorporar especialistes de música als centres: que continuem sense conèixer el mapa escolar, que parlar de normalització lingüística continua essent una utopia.

Ja anunciàvem aquestes més que previsibles deficiències al debat de pressupostos, però, sense ànim d'esgotar els exemples d'una realitat educativa poc satisfactòria per manca de recursos i per gestió deficient que no ens agrada i que s'hauria de canviar, em referiré a la Jaume I, tot i que ja ha eixit en altres intervencions d'aquest debat de política general. La Universitat de Castelló, on les previsions fetes per l'equip rectoral res tenen a veure amb allò consignat als pressupostos del 92, i així és difícil consolidar un projecte educatiu que tots desitjàvem i desitgem de qualitat.

La competitivitat, senyories, senyor president, és també, no ho dubten, serveis públics de qualitat generalitzats i a l'abast de tots i totes els ciutadans i ciutadanes en educació i en sanitat, en medi ambient, en cobertura social i en foment de l'ocupació.

Si ens fixem en la sanitat, comprovem que aquest any no hi ha previst cap creixement de les inversions respecte del 91, i així és difícil dur endavant el model d'atenció primària-atenció especialitzada, que compartim, sobretot si la major part dels recursos que augmenten són despeses de farmàcia, el que indica que la millora es fa a colps de receptes que en la pràctica hipotequen l'assignació d'una part d'eixos recursos a inversions més acords amb el nou model sanitari que tenim voluntat de continuar implantant.

Continuen les llistes d'espera en els hospitals. Després d'un any d'acabar el termini fixat per la Llei del Servei Valencià de Salut per a integrar la sanitat local, el termini s'ha tornat a ampliar un altre any sense que tinguem seguretat que la negociació entre les parts finalitzarà segons allò previst i amb la integració també dels serveis de salut mental pertanyents a administracions locals o provincials.

I no sempre el treball i resolucions d'aquestes Corts s'acompleixen com toca en allò referit a la construcció de centres de salut, a la convocatòria anual de places, a les mesures de seguretat en els hospitals, a la creació de les àrees de salut. I segur, segur, senyors, i segur, senyor president, que junt amb tot açò també s'han fet coses bé, però que és precisament el que s'ha fet malament o el que no s'ha fet el que ens ha de moure en aquesta aposta per una sanitat pública i de qualitat, que a més, a més de ser-ho, ha d'estar percebuda així pel conjunt dels usuaris.

En medi ambient s'ha creat la conselleria, i això ho qualifiquem com un avanç indubtable, tenint present que Esquerra Unida ha estat des de sempre partidària de la creació d'aquest departament per tal d'unificar la política medioambiental de la Generalitat. Creem que una conselleria de nova creació exigia un esforç important en l'assignació de recursos propis de la Generalitat, però l'augment de recursos d'aquesta conselleria ve precisament d'altres administracions i, en qualsevol cas, és insuficient per impulsar polítiques radicals i decidides en aquesta matèria.

Els problemes continuen sent bàsicament els mateixos, i aquí tenim nous indicadors d'alarma amb la contaminació d'aigües subterrànies als pous d'abastiment d'Ontinyent, per exemple, amb les conseqüències conegudes de tots, o la mortaldat de peixos als pantans de Tibi i Beniarres. Els problemes dels nitrats, la pluja àcida de la tèrmica d'Andorra, la nuclear de Cofrents.

Després de les catàstrofes de l'estiu passat provocades pel foc, aprovarem el pla de regeneració de la coberta vegetal, però no percebem ni tenim notícia dels nous plans per a la prevenció i lluita contra els incendis; aquells plans comarcals que parlàvem per a preparar les possibles eventualitats que es puguin produir el pròxim estiu.

Per cert, senyor president, recorda quant de temps i quants terminis incomplits duem amb la Llei de Monts. Els espais

protegits continuen sense protecció efectiva per falta evident d'un guarnatge necessariament més nombrós, i si no protegim, estarem fent una política de declaració de paratges, però no una política efectiva de protecció.

I respecte de les zones humides, senyor president, ens haguera agradat que als efectes medioambientals aquestes Corts hagueren aprovat el catàleg que havia preparat l'Agència del Medi Ambient, i no entenem com vostés no recolzaren aquella iniciativa nostra. Però potser ara, després de les declaracions d'abans de les eleccions sobre la seua voluntat de preservar com a zona humida la marjal de Pego-Oliva i les darreres notícies sobre la voluntat del Consell de declarar paratge natural aquell espai en base a compatibilitzar agricultura (i per tant dessecació) i zona humida pot ser quede tot més clar.

Ens agradaria, senyor president, que ens contestara aquesta qüestió i que, en tot cas, l'aposta fóra mantenir-se en les seues primeres declaracions de començament de l'estiu.

Saludem, senyories, que, finalment, el projecte de llei de Sanejament estiga tràmit parlamentari i així mateix la proposició de llei presentada per Esquerra Unida sobre protecció contra la contaminació acústica. Dos projectes que, en convertir-se en llei, milloraran sens dubte les condicions medioambientals del nostre territori, augmentant la qualitat de vida de totes i tots els valencians.

En agricultura, insistir en la necessitat d'augmentar recursos per a la política d'estructures agràries, base de les transformacions per a una agricultura moderna i competitiva. El recolzament a les cooperatives i a la vertebració del camp mitjançant una interlocució fluida amb els sindicats agraris, així com la necessitat d'unificar els criteris sobre la creació dels Consells Locals Agraris, és situar-nos també en convergència europea.

El tema de la denominació Cava per a la comarca de Requena-Utiel crec que s'ha convertit ja en un símbol, per desgràcia, d'allò que mai deu fer l'administració central amb els valencians i valencianes. I conscient de la importància relativa —estic parlant de símbols— i, insistisc, conscient de la importància relativa d'eix problema, entenem que eix símbol l'hem de convertir en el de la capacitat de lluita i de negociació dels valencians en defensa d'allò que en justícia entenem que és nostre.

Fa dos dies manteníem, senyor president, una entrevista cordial en la que formalment ens anuncià la seua intenció de remetre a les Corts el projecte de reforma de l'Estatut per a derogar i incorporar definitivament al text estatutari les competències delegades a través de la LOTRAVA.

Vosté coneix les nostres posicions i nosaltres les seues, que respectem, com no podria ser d'una altra manera, però que no compartim o que no compartim totalment. Esquerra Unida ja fa anys que ve plantejant la necessitat d'eleva el rang polític del nostre Estatut. Ara segurament això va a ser possible i ens n'alegrem sincerament, però entenem que renunciar en aquest moment a afrontar altres reformes possibles i desitjables és una miopia i una greu responsabilitat política d'aquells que s'oposen a assumir la capacitat de dissolució anticipada de les Corts Valencianes, la rebaixa del 5% al 3%, el reconeixement del valencià com a llengua pròpia amb equiparació en drets i deures respecte del castellà, o l'assumpció de noves competències delegades en protecció civil, en patrimoni històric-artístic o en formació ocupacional.

Sembla que els tres principis definidors de la situació financera d'una administració serien o haurien de ser els de suficiència, autonomia i corresponsabilitat. I amb l'acord a què s'ha arribat al Consell de Política Fiscal i Financera cap d'aquestos tres principis queden garantits per a nosaltres. El

que la nostra Comunitat siga la que més augmente percentualment no amaga que encara ens situem a la cua, tot i que els 28.000 milions de pessetes addicionals en tres anys milloren, evidentment, l'actual situació.

Amb un acord insuficient que no dona marges importants d'autonomia i on no s'avança en la corresponsabilitat, no pot haver identificació del nostre grup en aquesta matèria. Esquerra Unida ens situa en la perspectiva del que nosaltres anomenem concerts solidaris, que sí recullen, lògicament, la suficiència, l'autonomia, la corresponsabilitat i la solidaritat.

Però el que considerem totalment a com a necessari és que els 9.000 milions de finançament addicional no previstos als pressupostos haurien de ser les Corts les indicades per a conèixer i decidir finalment el destí d'eix muntant, mitjançant una llei de crèdit extraordinari que explicitara els programes d'inversions a complementar als ja previstos o a crear-ne de nous. Algunes de les mancances i deficiències apuntades podrien tenir una solució adequada i entenem que no seria correcte renunciar a aquesta possibilitat d'inversió, desviant, totalment o en part, aquestos recursos a minorar el deute.

En altres debats de política general he trobat a faltar, com en aquesta ocasió, una referència als projectes de llei que el govern pensa portar a les Corts en aquest període de sessions. M'agradaria, senyor president, que ens contestara en la seua rèplica. Jo, en tot cas, li avance el que per a Esquerra Unida seria prioritari en aquest sentit, per a donar compliment a acords ja presos i per a presentar nous projectes de llei.

Nosaltres creem que cal presentar ja, sense més tardança, el projecte de llei de Protecció del Patrimoni Forestal Valencià, la llei de Monts que vosté ens anuncià en un anterior debat de política general. El projecte de llei de Salut Escolar, el de Creació de l'Institut de la Dona i el de Règim Local i Comarcalització; al temps que apostes perquè en aquest període de sessions es pose en marxa definitivament la institució del Síndic de Greuges, aprovada per llei d'aquestes Corts.

No volguera acabar sense referir-me a la situació de la nostra llengua i fer una crítica dura del que entenem renúncies incomprensibles de les determinacions previstes a la Llei d'Us i Ensenyament i a la de Creació de l'Ens de RTVV. Perquè si bé és important el creixement del nombre de xiquets i xiquetes que l'estudien i el coneixen a EGB, i d'això ens felicitem i ens alegrem, no és menys important ressaltar dificultats que es troben a l'ensenyament mitjà o a la universitat a l'hora d'augmentar els espais d'ensenyament en valencià o constatar els estudis que indiquen que disminueix el percentatge de les persones, dels valencians i valencianes, que l'utilitzen habitualment.

Tancada Ràdio 4, cap diari en valencià i únicament Canal 9-Ràdio emetent al 100% en la nostra llengua, sembla raonable exigir una vegada més una televisió valenciana feta en valencià. I no s'escapolisca en aquest tema, senyor president, remetent-se a la responsabilitat del Consell d'Administració, perquè el Consell d'Administració l'anomenen aquestes Corts, i aquestes Corts aproven cada any la part més sucosa del pressupost de la televisió valenciana.

Ha reclamat vostè, senyor president, un acord de tots els grups parlamentaris a les polítiques que han de fer-se en aquests moments des de la Generalitat, i ha fet una crida a altres institucions i als agents socials per a recolzar el compromís del pacte per la competitivitat, i sobretot per al progrés social.

Nosaltres creem que hem assenyalat algunes d'eixes polítiques que parlen de competitivitat, però sobretot parlen de solidaritat, que parlen també de participació també a través del Consell Econòmic i Social que hauria de crear-se per llei d'aquestes Corts. Hem apuntat les intencions inversores del nostre grup entorn d'eixos 9.000 milions de pessetes de

finançament addicional per a augmentar els programes d'ocupació, de formació, de sanitat i de medi ambient.

I volem continuar parlant sobre polítiques concretes, que per a això estem ací. Senyories, estem convençuts que aquest és un moment especialment complex i difícil per als valencians i valencianes, però que també és un moment per a l'esperança i per al coratge, i el que siga el futur depén de totes i tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

A continuació té la paraula el molt honorable senyor president. Senyor Lerma.

El senyor president de la Generalitat:

Moltes gràcies.

Moltes gràcies, senyor Taberner, pel to del discurs, que suposa, efectivament, jo crec que un canvi prou significatiu respecte a allò que en el dia d'ahir tinguérem ocasió de comprovar. Perquè per primera vegada, almenys, entrem a considerar que efectivament allò que ahir vam tractar era el tema crucial de la nostra realitat política i econòmica. El que passa és que, com a continuació, vosté no té un discurs alternatiu al tema polític d'importància, i em sembla que no només no és que no el té alternatiu, sinó que bàsicament el que té és el mateix discurs que jo vaig fer ahir, però no pot admetre-ho. El que ha de fer és caure després en allò que van caure els altres grups ahir, que és de nou començar una nova enumeració de les carències. Carències que són evidents en molts terrenys de la nostra activitat política i econòmica, però sobretot carències que estan molt ben contemplades en un esforç pressupostari important en el pressupost que discutirem en el mes de desembre. I, conseqüentment, carències que estan ja sent abordades des del punt de vista d'aquesta Generalitat jo diria que amb polítiques fins i tot més atrevides i significatives del que vosté ha plantejat.

I, evidentment, des del punt de vista de l'esforç que la Generalitat va a fer en matèria de totes aquestes coses que vostés han plantejat, no soles és molt important, sinó que probablement és més important del que vostés hagueren demanat. Hui es critica bàsicament que és poc el finançament que ací es vol tindre des del punt de vista de les nostres necessitats. Però fixe's vosté de què poca diferència estem parlant, perquè quan vostés parlaven del tema del pressupost de la Generalitat parlaven pràcticament d'una xifra màgica, i era que en un pressupost de set-cents i escaig mil milions de pessetes només faltaven vint mil milions de pessetes per tal que la cosa quedara rodona d'acord amb les propostes d'Esquerra Unida.

Doncs ara ja estem quasi en 28.000, per suposat en teoria, encara en tres anys, que superen la xifra que vostés proposàvem, i considerant que són tres anys, doncs estarem al voltant de 10.000. És a dir, el separen pràcticament per a tot el que cal fer en aquesta comunitat, d'acord no només amb la nostra voluntat de despeses, sinó sobretot amb la nostra possibilitat d'ingrés, combinada amb la voluntat de despeses, doncs tenim, efectivament, que d'un pressupost de 750.000 milions de pessetes el separen a vosté del grup del govern 10.000 milions de pessetes. Doncs, és, francament, un percentatge que no sabria calcular de cap, però que s'aproxima molt a dir que en realitat vostés estan bàsicament d'acord amb el pressupost que la Generalitat ha presentat per l'any 92, amb les propostes que la Generalitat ha presentat per tal d'abordar els problemes bàsics que té aquesta comunitat des del punt de vista no del debat d'altura, sinó des del punt de vista del debat concret, al

qual vosté també ens a dut una vegada a admetre que és fonamental el tema de Maastricht.

I les prioritats pressupostàries. Doncs mire vosté en quines coses feia vosté incidència i quines van ser les prioritats pressupostàries que vam aprovar l'any passat. Les polítiques de despesa que més augmentaran seran infraestructures, 27'7%; vivenda, 26'7%; medi ambient, 21'9%; protecció Social, 16'1%, i educació, 15'1%. Xifres que per cert, a més de dir-les en percentatges, li dic que no són percentatges sobre xifres ridícules, sinó bàsicament xifres que tenen una importància molt gran dintre del pressupost global de la Generalitat.

Que en la política de protecció social els recursos augmentaran més de 16% i que el centres principals d'atenció, fixe's vosté, seran vells, discapacitats, recursos mínims de reinserció, en els quals ahir cometien l'errada també una vegada més de llegir la premsa i de dir que aquesta comunitat és l'única que no té el salari social, perquè no havia dit una informació de premsa sense preguntar-nos a nosaltres, quan naturalment nosaltres vam ser els primers en aplicar una política d'aquestes. Amb altre nom, és clar. D'aquí que no fóra possible que ens consideràrem com els que tenim l'aplicació.

I en política d'ocupació i promoció social, recursos que creixen molt per damunt de la mitja també, 12'4%. En sanitat recursos que augmenten un 13%, i prioritats, és clar, posades en la millora de la qualitat de l'atenció primària, en l'atenció individualitzada, en la humanització de l'assistència i en la millora de l'estructura organitzativa. Recursos tots ells compatibles perfectament amb els objectius que vosté ha definit, sols que definits en aquest pressupost.

I en educació sobretot l'esforç que fem enguany estava centrat en ensenyances secundàries i universitats. Doncs 35% d'augment i una ampliació considerable de les accions previstes en la Universitat de Castelló i en el nou campus de València.

Que els òrgans rectors de la Universitat de Castelló han elaborat un pressupost i que no arrebpleguem des d'ací les seues aspiracions? Naturalment, perquè ells només tenen la responsabilitat de demanar i nosaltres només tenim la de pagar, perquè hi ha autonomia universitària, com se sap. Lògicament el primer any d'elaboració del pressupost doncs és més difícil no ja posar-se d'acord, sinó establir la mecànica a través de la qual funcionen aquestes coses. Però no es preocupe que això anirà ajuntant-se, però amb un esforç pressupostari molt considerable des del punt de vista de la Generalitat Valenciana.

Per una altra banda en tots els temes relatius a protecció social o a obres d'infraestructura o medi ambient no es pot dir massa d'un govern que fa un mes tan sols acaba d'aprovar un pressupost que diu que més del 26% dels recursos de vivenda-urbanisme estan destinats a l'oferta d'un sòl barat per tal de poder fer vivendes a famílies de baixos ingressos. O no es pot dir que no ens ocupem de resoldre els problemes d'infraestructures quan estem per damunt d'un 27% i que fonamentalment invertim en carreteres o en transports ferroviaris i substancialment en el metro o en el tramvia.

Per consegüent jo crec que estem clarament incidint amb els problemes específics i reals que té la societat valenciana, però incidint no de passada o amb un lleugera pinzellada, sinó molt fermament amb una política pressupostària molt concreta, a la qual sempre se li pot dir que necessita més, però naturalment necessita més ingressos. En el nostre cas els ingressos han augmentat extraordinàriament, no sols en els 28.000 milions de més que ens puga donar el nou sistema de finançament, sinó també en tot el sistema de finançament anterior que teníem i en l'esforç considerable que està fent d'endeutament també la Generalitat per tal de fer possible avançar en el procés de solució de les necessitats de les nostres infraestructures.

I la propensió inversora d'aquesta Generalitat és, és clar, molt superior a la de l'Estat, i per consegüent amb molta més facilitat per tal de solucionar els problemes que el propi Estat té, però no perquè l'Estat no invertisca ací, sinó perquè l'Estat inverteix menys en general que les comunitats autònomes, i que la nostra comunitat autònoma en particular. És a dir, esforç considerablement gran el que està fent la Generalitat Valenciana en la solució de problemes concrets i específics. Clar que sempre quedarà alguna cosa. Quedarà el recurs al medi ambient perquè per aquí van els nous tirs del que ha de ser la nova captació de votants. Doncs molt bé, molt bé. Per aquí van els nous tirs, em pareix estupend, jo crec que eix és un problema molt més profund que el tema dels votants. No ho dic tant per Esquerra Unida, que habitualment ha tingut una certa preocupació pel tema, com per altres grups, que queda més pintoresc.

Però és positiu que es parle del medi ambient. Però és positiu que es parle del medi ambient sobre bases sòlides. I la conselleria no és ni molt menys l'única actuació en matèria medioambiental d'aquesta Generalitat Valenciana, que en té moltes i molt amples, i des de fa molt de temps està destinant a eixa preocupació un capítol fonamental, no sols del seu pressupost, sinó també de la seua dedicació.

I medioambiental és no únicament fer les denúncies dels abocaments o de les aigües, etcètera, etcètera. Medi ambiental és la preocupació per l'educació de la gent. Medioambiental és el tipus d'agricultura que des de la Generalitat Valenciana s'està fomentant, i ja fa molts anys a més a més que des de la conselleria d'Agricultura s'està fent política de medi ambient, de respecte, de conservació i de regeneració. I s'estranyarien vostés, però probablement siga el moment de començar a iniciar les visites pastorals dels membres d'aquesta cambra a les activitats que la pròpia Generalitat fa per tal que puguem sentir-se orgullosos, orgullosos tots vostés, i participants de la política social, que, quan jo escolte ací les crítiques que es fan em sembla horripilant les coses que pensen.

Estan fent una política absolutament contrària i de la qual es poden sentir orgullosos, i m'agradarà que la vegem personalment. I se n'adonaran de la gran quantitat de protecció social que tenim, encara que puguem vostés trobar casos que efectivament està mal la cosa, però no són tants.

La política del medi ambient. Els portarem a visitar les coses que es fan i les coses que té la Generalitat, i es quedaran vostés segurament molt sorpresos perquè efectivament en algunes de les crítiques que es deien algunes de les coses que es parlaven era d'informació, jo estic convençut que la primera informació ha de ser als propis diputats que fan les preguntes i després se les creuen que és el més dur, perquè no correspon per a res la política que la Generalitat fa, afortunadament, amb la visió que ells tenen tant pobra de la pròpia política de la Generalitat. Ja dic que no sols és molt més rica, sinó que és molt més ambiciosa des del punt de vista social que tindran vostés ocasió de comprovar personalment i, medi ambiental, que tindran vostés també ocasió de comprovar personalment i les dic, a més a més, que es trobaran orgullosos —jo crec que per a bé de tots— de moltes de les coses que es fan.

En medi ambient han crescut recursos quasi un 22%. Si considerem no sols els temes de la conselleria de medi ambient que els passarà vosté com a aquells de perquè no tenien el mateix títol, el la protecció social, ja deien que no en tenien, doncs, pensen i sàpien vostés que estem destinant quasi 15.000 mil milions de pessetes per al sanejament i depuració d'aigües residuals que són un clara actitud contra o a favor de la defensa del medi ambient i que incideixen, no cap dubte, en moltes coses, i més de 6.000 milions de pessetes en protecció i conservació del medi natural.

Que tindrem problemes, els tindrem, els hem tingut. Que els abordarem i els procurarem solucionar, no li càpia cap dubte, des del punt de vista de la contaminació de les aigües, des del punt de vista dels incendis forestals, des del punt de vista de les inundacions, de tots eixos punts de vista que ja hem abordat pressupostàriament en una forma considerable, i que sempre quedarà alguna cosa per arreglar o sempre ens pillarà alguna catàstrofe, però tindrem les mesures previstes per a abordar-la i solucionar-la amb més tranquil·litat.

En definitiva, i voldria acabar ja per fer-ho més curt, jo crec que ha entrat vosté bé en el debat real i en aquest bé els vull afegir una informació que no està encara massa contrastada, però jo crec que val la pena avançar, i és que quasi amb tota seguretat seguirem 5 anys més sent objectiu número u Feder, aquesta Comunitat i, per tant, tindrem ocasió no només de seguir, sinó probablement també d'incrementar les nostres possibilitats d'inversió i d'actuació sobre totes aquestes coses que hem comentat anteriorment i que han estat, des del punt de vista de la renda, tan beneficioses per aquesta Comunitat.

De vegades, en el capítol relatiu a la renda per càpita d'aquesta Comunitat o de la pròpia Espanya, de vegades fa vergonya fer les comparacions perquè estic segur que quan les dius no se les creuen, però és el que reflecteixen les estadístiques i per tant el que s'aproxima a la realitat. Però aquest país des de 1985, a preus corrents, a 1991 ha passat de 6.000 mil dòlars de renda per càpita a 14.000 dòlars de renda per càpita, i aquestes són coses que moltes vegades costa dir-les perquè la gent li costa creure's-ho. Afortunadament que li coste creure's que hem pujat tant està molt bé, el mal seria que li coste creure que estem baixant considerablement.

Ara bé, totes aquestes coses en les que vosté ha incidit directament —ja li dic que estan ben abordades— hi ha una altra cosa en la que vosté ha incidit i jo li he agraït especialment, és que els problemes d'Europa són els nostres problemes i de manera molt directament, però per a continuació insistir que el problema de l'ocupació és prioritari, que es prioritària al de la inflació, que la política monetària és restrictiva i la fortaleza de la pesseta són importants i que les inversions estatals són importants.

El problema no és el que nosaltres considerem prioritari políticament, que políticament no cap dubte que hem de considerar prioritari l'ocupació. Però la fórmula que hem de donar perquè l'ocupació funcione és el que ja no és possible emmascarar més temps, perquè no és possible pensar que dient que tenim l'ocupació prioritària no actuar sobre la inflació, o sobre el tipus de canvi, o sobre l'estalvi, perquè en definitiva el problema és que considerant prioritari l'ocupació si només diem que és prioritari l'ocupació però no actuem sobre les altres variables, no tindrem ocasió de solucionar el problema d'ocupació. I aquí és on cal entrar directament, és a dir, com se soluciona? I com se soluciona jo crec que, encara que vostés qualifiquen de molt generalista normalment el discurs, el meu discurs va ser molt clar i molt concret. En primer lloc convèncer la gent que aquesta és una economia clarament internacionalitzada, que l'economia valenciana ho és més encara perquè depenem molt de l'exterior, i com que depenem de l'exterior hem d'incidir en aquest tipus de polítiques. Quines són eixes polítiques? La solució molt clara; per a cadascú dels agents socials una recepta, i tots a posar-se d'acord perquè aquest és el requisit fonamental.

Els empresaris han de queixar-se menys i invertir més, intentar guanyar el terreny de la competitivitat. Naturalment que a l'administració també li correspon una voluntat que és, per un costat, intentar gastar menys en despesa corrent i, per una altra part, procurar invertir especialment en aquelles coses que fomenten el tema de l'increment de la productivitat en

infraestructures i en ajudes a les empreses per a millorar la comercialització o la competitivitat i, als treballadors els correspon també clarament, saber dues coses; primera, que no per guanyar més salaris monetaris es guanya més salari real, i per consegüent discutir salari real i no salari monetari el que significa estar pendent en el que va a passar en la inflació; la segona, que també és necessari saber que el mercat de treball és un mercat que s'ajusta a l'alça o a la baixa en virtut de les cotitzacions i, açò és sabut. I sabent a més que només ens cap modificar via la formació i la millor qualificació de la gent, començar a discutir tots, cadascú en el seu paper.

L'oposició té un clar paper. Té el paper de discutir aquestes coses que jo he dit, però sobretot de discutir aquestes coses que jo he dit; de dir-li a la gent que el problema aquest del que estem parlant és molt més important als efectes de la seua renda personal i qualitat de vida, que els problemes concrets que es pugen plantejar ací sobre la base de la demagogia social.

Eix és en el meu entendre, però és clar totalment obert a qualsevol altre tipus de plantejament perquè ací es tracta d'intentar posar-se d'acord, eix és al meu entendre—repetisc— el paper que ens toca jugar en aquest debat però no solament en aquest debat, sinó en aquest futur que tenim per davant i del qual ens queda poc temps per a superar.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

L'agraïment pel to és mutu, senyor Lerma.

He de dir-li d'entrada que en Esquerra Unida pretenem articular un discurs i un projecte laic, és a dir, ací no ens situem per a dir som l'esquerra o som..., no, no, pretenem almenys articular eix projecte laic, eix projecte polític laic, que intenta analitzar, afrontar els problemes i intentar donar vies de solució als problemes.

De manera que tinga present una cosa, jo crec que l'important no és si vosté vol creure o no que tenim un discurs alternatiu o no tenim un discurs alternatiu, jo crec que eixa qüestió no és important. De tota manera vull dir-li una cosa, jo crec que Esquerra Unida a eix nivell possiblement haja tingut menys complexos i sí que estem en eixa situació d'afrontar els problemes des d'una posició totalment laica, doncs crec que ha tingut menys problemes fins i tot que el seu propi grup parlamentari, i vull recordar que han estat moltíssimes més les coincidències i els recolzaments d'Esquerra Unida a iniciatives del govern o del seu grup parlamentari, que les que ha tingut Esquerra Unida del Govern i del seu propi grup.

Ha parlat de les coincidències a l'hora de fer les anàlisis davant del discurs que vosté havia fet ahir, jo ho he manifestat així i no hi ha cap problema en entendre que efectivament les anàlisis poden ser coincidents, tot i que les receptes o les propostes polítiques que es proposen no siguen sempre així.

Ha tret vosté l'exemple del pressupost de la Generalitat del 92. Ha parlat d'eixos 20.000 milions de pessetes que diferenciaven o que aparentment s'explicitaren com a diferència entre Esquerra Unida i el Grup Parlamentari Socialista. Nosaltres intentàrem explicar-ho, però veig que no ho va acabar d'entendre en aquell moment, i vull tornar-ho a explicar.

Efectivament, per a Esquerra Unida haver parlat entorn a 20.000 milions de pessetes més, que era el que nosaltres xifràvem com a necessari, com a possible i com a desitjable per a articular un projecte de pressupostos més acord amb una realitat que volíem contribuir a solucionar i a millorar, doncs, no vol dir que efectivament eixos 20.000 milions de pessetes

foren l'única diferència entre el que proposava Esquerra Unida i el que proposava el Grup Socialista. Vostés tenen 45 diputats, nosaltres per ara tenim 6 diputats, i eixa és una realitat que no cal obviar, però no vulga confondre vosté dient que les úniques diferències entorn al pressupost eren 20.000 milions de pessetes perquè no és així.

En tot cas, li faig una proposta clara, correcta i ràpida. 20.000 milions de pessetes en el total del pressupost de la Generalitat vosté ha dit que representava un percentatge ínfim, molt xicotet, ara anem a tenir l'oportunitat de decidir sobre 9.000 milions de pessetes. Fixe's, ja no són 9.000 milions de pessetes. Esquerra Unida està disposada, i hem apuntat algunes línies d'actuació que s'haurien de fer a partir dels recursos addicionals que representen 9.000 milions de pessetes per a enguany. Estem disposats a concretar-ho, tenim una proposta, és el 50% d'aquells 20.000 milions. Deixen vostés a Esquerra Unida assignar eixos 9.000 milions de pessetes als programes, a complementar programes i a crear nous. Veurà com estem d'acord.

Lògicament, el nostre discurs hem intentat situar-lo en el que havia estat la seua intervenció d'ahir, fent referència a la importància que per a nosaltres va tenir Europa i va tenir la política europea. Vosté també ha vingut a dir que no hi ha un projecte diferent, i tant de bo que no hi haguera un projecte diferent ni tans sols en els matisos, perquè en la meua intervenció he acceptat que efectivament eix és el marc i les regles de joc que es marquen són les que ens van a condicionar a l'hora de desenvolupar, i a l'hora de plasmar les polítiques que nosaltres hem de definir des de la Generalitat i que hem de definir des d'Espanya a eix nivell. Però mire, alguna diferència hi ha.

Vosté en el seu discurs ha parlat bàsicament de la necessitat de no despenjar-nos de la proposta de convergència econòmica en el marc de l'economia europea. Jo he parlat d'eixa convergència econòmica, però he parlat també del dèficit democràtic que en aquest moment representa encara o tenen les institucions europees. I he parlat de dèficit social. I he parlat d'una identificació plena amb aquells socialistes, d'esquerres, que en el Parlament Europeu han tingut una posició davant de la cimera de Maastricht, una posició matisada. I Esquerra Unida s'ha alineat amb aquells que senten preocupació perquè encara Europa no haja donat passos importants en recuperar allò que seria desitjable en el terreny de la democràcia, en el terreny de l'avanç social. I vostés i el seu grup precisament no s'han situat junt a eixos altres socialistes del SPD, dels grecs, en el Parlament Europeu.

I també volguérem estar d'acord fins i tot en eixes matisacions, no únicament en la política de convergència econòmica, amb la qual estem d'acord, però vosté, senyor president, no ha d'oblidar que bàsicament la proposta de convergència econòmica, que naix i que ix de la cimera de Maastricht, és una proposta d'ajust econòmic. I això exigeix sacrificis importants per a tots, per a tots.

Jo crec que l'esquerra en el seu conjunt s'ha de situar en la perspectiva d'afrontar eix repte, però des de les seues possibilitats d'actuació política intentar que eixos problemes durs que es van a presentar puguen ser pal·liats. I, en tot cas, que eixos problemes no afecten a les capes més desprotegides de la població.

Ha parlat vosté també de la generació d'ocupació. Jo estic segur, estic segur que podem i hem de compartir eixos grans objectius. Jo no vull oblidar, no vull oblidar ni ignorar que hi ha altres variables que estan condicionant que es genere més o menys educació. El que dic és que, des d'una perspectiva d'esquerres, prioritzar la generació d'ocupació ha de ser la primera preocupació d'aquell que vol fer una política des del camp de l'esquerra i, per tant, des del camp de la solidaritat. I

de vegades, de vegades, determinades polítiques que en Espanya es proposen, que en el País Valencià no tenim més remei que anar darrere d'elles perquè no hi ha una altra possibilitat, i polítiques econòmiques que es proposen i es desenvolupen en el marc europeu, no són precisament les propostes de política econòmica de l'esquerra. I l'esquerra en aquests moments s'ha de plantejar seriosament corregir, intentar corregir eixos desequilibris d'una proposta econòmica, moltes vegades proposta econòmica de la dreta, de la dreta. O és que la proposta de convergència econòmica europea, —insistisc— necessària, és una proposta que naix únicament i exclusivament del camp de l'esquerra europea? És que això seria desconèixer quina és la realitat social i política d'Europa.

I insistisc que és en eix marc, i no en un altre, que no ens el podem inventar. Però des de l'esquerra tenim la responsabilitat i l'obligació d'articular polítiques que vinguen efectivament a pal·liar, a compensar, a corregir el que són els desequilibris que comporta un creixement econòmic únicament i exclusivament controlat per la iniciativa privada. I ací podem coincidir, clar que sí que podem coincidir, sobre propostes concretes i sobre polítiques concretes. I estic segur que, si hi ha voluntat, doncs anem a coincidir.

De tota manera en aquest discurs, jo insistisc, el discurs important era donar resposta a eix repte que vosté va plantejar ahir i que devem d'afrontar. Però jo crec que els problemes dels valencians s'han de lligar a eix repte i s'han de lligar a eix marc europeu. I que en un debat de política general s'ha de parlar de les coses que els passen als ciutadans valencians i que, insistisc, tenen molt a veure amb Maastricht i tenen molt a veure amb eix marc europeu, tenen molt a veure.

Però la desocupació, els problemes ambientals, els problemes de determinades comarques en recessió industrial, doncs són problemes que està vivint la gent. I la gent no vol escoltar, ni pot escoltar únicament un missatge que en la perspectiva europea, després de passar el desert dels anys durs de la convergència econòmica, podem trobar-nos en millor situació respecte de les rendes, respecte del benestar o respecte de l'ocupació. Perquè la gent tot això ho ha de saber. Però la gent ha de veure també, des de propostes de l'esquerra i des de propostes de progrés, ha de veure polítiques que pal·lien aquesta situació dura encaminades a prioritzar el que són eixos problemes socials.

Ha parlat del medi ambient. I en la seua primera frase jo m'he escarotat, m'he escarotat perquè vosté situava eix problema com un problema electoral o electoralista. I, després, doncs efectivament, ha reconegut que no és un problema que únicament preocupe a Esquerra Unida i que vinguem plantejant-lo des de fa molt de temps. Jo estic segur que eix és un problema que preocupa a tots els valencians i que, afortunadament, estem arribant a la conclusió i estem assumint majors nivells de consciència i estem arribant a conclusions. Perquè açò o ho parem i ho canviem o difícilment podem estar parlant de futur.

I com que eixa coincidència i eix consens s'està produint en la societat valenciana, doncs nosaltres entenem que la Generalitat, en convergència amb allò que pensa la societat valenciana, doncs hauria d'augmentar i fer esforços considerables. Esforços que, per altra banda, jo he reconegut no únicament dient que s'ha creat una conselleria del Medi Ambient, he parlat de lleis que estan en aquestes Corts i he parlat de problemes que estan plantejats i que s'hauran de corregir en tot cas.

Ha parlat vosté també de la renda per càpita i d'eix augment espectacular. I bé, doncs d'això no podem si no alegrar-nos. Però, clar, les coses s'han de dir totes. Fa cinc anys el dòlar estava a un canvi determinat i ara està a un altre. I, en tot cas, parlar de renda per càpita, que és important i que és un

paràmetre i és un indicador que s'utilitza per indicar moltes coses, en el fons no vol dir res o vol dir molt poc. Perquè l'exemple tantes vegades posat que dos tenen un pollastre per a menjar-se, i efectivament la renda d'eixes dues persones és mig pollastre; però si se'l menja un el pollastre, el té un, i l'altre no té ni mig pollastre. De manera que jo crec que és un paràmetre que cada vegada més hauríem d'oblidar-nos.

En medi ambient, doncs totes eixes qüestions que vosté ha expressat que s'estan fent, doncs nosaltres considerem pensant que són insuficients. Però, en tot cas, vull recordar-li una cosa que no la tenim tan llunyana: en el debat de pressupostos del mes de desembre l'educació medioambiental es va aprovar precisament a iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. No tenien res previst per educació medioambiental en el pressupost.

I després, jo volguera acabar ja, vosté ha parlat de la necessitat de relacionar adequadament tots els paràmetres que finalment ens situen en un estat de l'economia favorable o no, i no únicament d'una política salarial lligada al que és els diners que en nòmina es du cada treballador al final de setmana o a final de mes. El salari som conscients i sabem que efectivament eix salari és important i que, efectivament, és igualment important cada vegada més allò del salari diferit.

Però, insistisc, que per a nosaltres en una conjuntura econòmica com la nostra en la que se'ns planteja, en el marc europeu i en el marc d'Espanya, una política d'ajust, sense dubte amb l'objectiu de situar-nos millor en un futur. Però eixa política d'ajust va suposar uns desequilibris, per a nosaltres el primer desequilibri de l'economia, no dic que cal despreciar als altres. Però el primer desequilibri de l'economia és el que produeix el que una taxa importantíssima de ciutadans estiga aturat, estiga aturada. I que això des de l'esquerra s'ha de pal·liar-ho amb polítiques concretes que no deixen única i exclusivament en mans de la iniciativa privada el que nosaltres entenem han de ser les inversions necessàries per estimular el teixit econòmic, el teixit social, que faça possible que cada dia vaja augmentant el nombre de persones que tenen possibilitat de trobar, efectivament, un lloc de treball.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat:

Moltes gràcies, president.

Senyor Taberner, de nou gràcies pel to —que ha estat bàsicament el mateix— però que no ha portat, jo pense, més ja al debat del que havia dit vosté anteriorment, excepte la teoria del pollastre probablement que ha estat ja rebatuda per l'estadística fa ja molts anys. Perquè, a més a més de la mitjana per medir les distribucions, hi ha moltes altres possibilitats que justifiquen sobradament que de dos que es mengen un pollastre no ixen a mig cadascú.

Jo crec que això és el producte d'un altre tipus de societats, ja afortunament, que probablement són molt més pobres que la nostra, que no tenen la complexitat social que la nostra que, per tant, poden permetre que hi haja gent absolutament al marge del sistema productiu, que afortunadament ni és el cas valencià, ni és ja el cas espanyol, amb una renda per càpita, efectivament com vosté diu, a preus corrents, però que també són indicatius naturalment de la capacitat i de la potencialitat d'un país com és el nostre.

Jo crec que si ens separaven 20.000 milions del pressupost anterior i vosté va presentar una esmena a la totalitat, què podria fer vosté presentant-nos 9.000 milions? Però de totes les

maneres això, que no diu massa crec jo de la serietat del grup parlamentari que vosté defensa, —encara que ara estiga, jo crec molt adequadament, estant en la via— doncs sobre els 9.000 milions, o 9.000 i pico per entendre'ns, que probablement haurem de redistribuir, vosté em demana que li deixi jo distribuir-los i veure com es posen ràpidament d'acord. Jo li dic: «els distribuïra, naturalment, el Govern però també veura vosté com estem d'acord. Perquè, bàsicament, eixos diners van anar a finançar educació i serveis socials». I, naturalment, haurem d'intentar anar reduint l'endeutament, perquè forma part també de les condicions de convergència.

Però que, en definitiva, doncs res del que vosté ha tornat a insistir ha modificat el criteri que certament vosté està bàsicament d'acord amb el projecte global que ací defensem, encara que vosté vulga marcar diferències.

I marcar la prioritat de la política de l'ocupació front a uns altres que no són d'esquerra, no és dir res. Perquè marcar la prioritat de la política d'ocupació en un enunciat no basta per tal que la política d'ocupació siga la prioritària sinó que s'ha d'explicar com es fa això. I si no s'entra concretament a definir a través de quines vies, doncs estem només amb un cartell que diu preferència però que tots ho diuen això. Amb això no tenim diferències, perquè bàsicament vosté sap que tant en l'esquerra sempre parlem d'aquestes coses com per la dreta per aproximar-se a l'electorat. No és que s'ho creguen probablement fent un judici d'intenció, però no li càpia a vosté dubte que diuen exactament el mateix: que allò prioritari és l'ocupament i les persones i tal.

Ara, en això, doncs, no podem diferenciar-nos. Hem de diferenciar-nos en les fórmules per arribar ací. I vosté diu, no podem deixar exclusivament a la iniciativa privada la compensació dels ajustaments que suposa el tema de Maastricht, en definitiva. Doncs jo, naturalment li done la raó. És a dir, no podem deixar exclusivament a la iniciativa privada, i si la iniciativa privada no fa res, doncs naturalment no podem fer que eixos ajustaments recaiguen absolutament, i deixen paralitzada la societat espanyola o valenciana en el seu conjunt.

Però dit això, també li dic, no podem deixar que caiga exclusivament, però la iniciativa privada té una component fonamental d'eixa possibilitat. I si la iniciativa privada no funciona, la iniciativa pública, per molt important que poguera ser —que no pot ser-ho tant dins de la despesa global— no seria capaç per si mateixa de reactivar l'economia. I en la situació que estem, a més vosté deuria d'estar satisfet, perquè una part important del creixement relatiu d'aquest any —que és baix— es deu bàsicament a eixes coses que vostés venen a criticar ací a vegades. No vostés exclusivament, ni tan sols vostés majoritàriament, però que sí que s'ha plantejat ací diverses vegades. No sé si en to envejós, o en to denunciatori.

Però allò cert és, que si no fóra per eixa iniciativa pública, per eixes grans obres, i per eixes grans ocasions que té Espanya en aquests moments per a demostrar que està en un nivell diferent a com estava. Aquestes coses que vosté —no vosté, vostés— anatemitzen o anatematitzen permanentment, dels grans aconeximents que Espanya té. Doncs probablement el creixement no podria ser el que enguany encara probablement tindrem.

És a dir, no sols compleix un factor fonamental des del punt de vista de la representació de la nova imatge d'Espanya, Barcelona, o Sevilla, o Madrid; o el que estem fent ací, que estem fent moltes inversions també. A més de complir eix paper de presentació, està complint un paper fonamental de manteniment de la demanda interna i de possibilitat de creixement d'aquest país. Que de no fer-se així, estaria presumiblement també submergit en una recessió, que està afectant d'una manera molt considerable països del nostre

entorn i millor situats que nosaltres. Doncs política d'ajustaments, a més a més, no és el que jo vaig proposar ahir.

Jo vaig dir el contrari. Si ací hi ha un acord bàsic sobre el que és important en aquesta Cambra i aconseguim que aquesta Cambra siga la representació real de la societat valenciana, perquè aconseguim dir-li a la societat valenciana, que això és el que està passant. La nostra política d'ajust no serà una política ni traumàtica ni d'ajust, sinó de pacte i de convergència real i de tranquil·litat. I tots podrem resituar-nos en el mapa d'una manera més tranquil·la i més assossegada, si tots treballem per convèncer la gent que el que és important és açò. I si tant des d'aquesta Cambra, com des de la societat, com de la intermediació que fan els intermediaris socials i els mitjans de comunicació, aconseguim dur la idea que aquest procés de convergència és positiu i necessari i és allò important que hem de debatre en aquests moments; aconseguirem que la política d'ajust que sempre sona mal, es transforme en política de convergència, que serà no traumàtica i positiva per a la nostra societat.

Res més. Gràcies.

El senyor president:

Se suspén el Ple, que continuarà a les dotze.
(*Se suspén la sessió a les 11 hores i 28 minuts.*)
(*Es reprén la sessió a les 12 hores i 10 minuts.*)

El senyor president:

Continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Socialista de les Corts Valencianes, té la paraula el senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

Estamos dentro de un debate de política general, que así es su denominación, tanto en el texto legal que lo establece como en la resolución de la presidencia de les Corts que lo regula. Aunque quizás algunas de las intervenciones producidas parecen ignorarlo y han intentado suplir este carácter de generalidad por una especie de chequeo o de cierto inventario victimista, hartó conocido ya en esta Cámara.

Este es, debe ser, un debate general. Y en esos términos debía mantenerse. En los términos de un debate político amplio, serio, riguroso y, si con frecuencia se acude al conocido aserto de que la política es el arte de lo posible, a esto puede añadirse, sobre todo desde una visión progresista, que la política debe ser también el arte de lo necesario. Y esto es lo que a nuestro juicio el presidente ha hecho. Ha traído a esta Cámara algo que no podía obviarse porque va a condicionar, está condicionando, nuestro futuro. Esa nueva estructura política, social y económica que va a consolidarse en Europa a raíz de los acuerdos de Maastricht.

Y la estructura económica, como bien dijo alguien, no tiene ideas ni escribe tratados de economía. Pero plantea problemas que los hombres debemos resolver. Y estos problemas son los que acertadamente ha expuesto el presidente a lo largo del debate. Hemos visto cómo el presidente de la Generalitat no ha rehuido su responsabilidad. No se ha limitado a realizar un balance de actuaciones, que podría perfectamente haber presentado con un saldo altamente positivo, y reconocido por la mayoría de nuestro pueblo, sino partiendo de un análisis, a nuestro juicio correcto, de la realidad y de las características fundamentales de esa realidad.

Ha demostrado la voluntad de su gobierno de no permanecer pasivo ante los acontecimientos que se avecinan, sino que, con una adecuada capacidad de respuesta, ha pergeñado los

rasgos básicos de una política activa, de una política de convergencia. Ha señalado cuál es, en el contexto de la unión europea, nuestro horizonte como sociedad, como pueblo. Con unos objetivos concretos y unas actuaciones colectivas a realizar con el esfuerzo, con el sacrificio si es preciso de todos. Porque de ellas, de su éxito, depende en gran manera nuestro futuro y el de nuestros hijos.

Y se puede estar de acuerdo o no con el análisis. Se puede diferir del diagnóstico. Se pueden presentar actuaciones o programas alternativos. Pero frente a una visión política de alcance con perspectiva amplia no se pueden presentar retahílas —más o menos desilvanadas— de quejas, lamentos o victimismos varios.

Nuestro pueblo espera y necesita de sus representantes —y sus representantes, señorías, somos todos, no sólo el gobierno— un ejercicio de responsabilidad, un compromiso por encima de los intereses de partido, cuando se trate de los intereses globales de los ciudadanos. Espera y necesita un discurso, una actuación política que despeje, en parte, la incertidumbre. Y que le indique también en la medida de lo posible cuál es el futuro de nuestra sociedad. Un futuro que podemos y debemos condicionar ya, desde el presente.

Lástima que cuando el presidente señala con claridad cuál podría ser ese futuro ocurra como con el poeta del viejo adagio, que, cuando apuntaba con el dedo a la luna, había quien con simpleza sólo se fijaba en el dedo. Y en este caso, dado el tenor de alguna intervención, no ya en el dedo, sino en la uña o incluso en las huellas digitales, a tenor del nivel de alguna respuesta que aquí se ha oído.

Lástima que haya quien siga sin trascender de una política de campanario. De no otear más allá de la tapia del vecino. De no defender en los términos señalados en este debate cuál es esa opción de futuro de política general, que desde sus legítimas representaciones de unos colectivos importantes de ciudadanos debían, a mi juicio, presentar con claridad ante esta Cámara. Lástima que se rehuya el compromiso y el pacto. Lástima que no nos situemos dentro de esta cultura del pacto, que es patrimonio histórico de los valencianos. Lástima que desde los intereses políticos propios, que yo siempre respetaré, aunque no comparta, no se busque sumar esfuerzos cuando se trate de defender los intereses generales de nuestra sociedad y su proyección futura. Una sociedad que a estos efectos no puede concebirse dispersa y fragmentada, que no puede dividirse en ámbitos civiles y políticos presentados como realidades contrapuestas.

Cuando se dice que tenemos una sociedad civil poco desarrollada o incluso aprisionada por el Estado, en este caso por la Generalitat, estamos simplemente ante la teoría neoconservadora de la sociedad civil. Que es, históricamente hablando, predemocrática en tanto en cuanto que se inserta en la época del absolutismo. Y engarza con el «Leviatán» de Hobbes o con los aspectos menos brillantes, por cierto, del «Ensayo sobre el gobierno civil» de Locke.

Hoy, la sociedad, la sociedad civil de la que alguien en esta Cámara habla como si pensara apropiársela, patrimonializarla, es impensable sin la organización política, económica y los derechos sociales actuales. O dicho más claramente, la sociedad actual es impensable en su desarrollo y prosperidad sin el Estado. Pensar que la sociedad civil podría desarrollarse sin la organización política democrática es un disparate, cuando no un absurdo. O tal vez una forma de colar de contrabando una cierta pacotilla neoliberal.

Cuando se reivindica la sociedad civil como una realidad contrapuesta al Estado lo que se quiere decir en realidad es que una parte de la sociedad valenciana, una ínfima parte, podría beneficiarse privadamente con una organización neoliberal

más o menos selvática de la Comunidad Valenciana, a costa de los intereses de la inmensa mayoría.

El Grupo Socialista, tengan ustedes la seguridad, no contrapone sociedad y política. Entiende, como cualquier trabajador valenciano, como cualquier ama de casa, como cualquier empresario, como cualquier pensionista, entiende que la política de la Generalitat influye positivamente y forma una parte indiscutible de sus vidas. Entiende que sociedad civil, y política y Estado, están y deben estar unidos a través de la solidaridad y de la acción responsable de gobierno. Por eso creemos que el discurso de ayer del president Lerma enlaza directamente con los problemas más importantes de la sociedad valenciana, globalmente considerada. Y ha dirigido a ésta, a todos sus componentes, al resto de instituciones públicas, a los agentes sociales y económicos, un mensaje concreto, una propuesta de futuro, un pacto por la competitividad y por el progreso social.

El Grupo Socialista recoge y apoya, señor president, con ilusión estas propuestas. Anuncia que va a presentar proposiciones en este sentido y que está dispuesto a apoyar cuantas proposiciones presenten el resto de los grupos en esta misma línea.

A tenor de la intervención del representante de Izquierda Unida, que me ha precedido en el uso de la palabra, confío en que es posible llegar a estos acuerdos. Y también manifiesto al resto de los grupos —espero— que en el debate de las proposiciones subsiguientes, con un ejercicio de responsabilidad, podamos asimismo llegar a acuerdos que benefician a la mayoría de nuestro pueblo.

Muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

Si no hay ninguna intervención más, queda concluida la primera parte del debate y se abre el período para presentación de propuestas de resolución, que, dentro de la generosidad con que estamos llevando adelante este debate, lo podemos dejar hasta la una. Se cierra el plazo a la una.

El Pleno continuará el próximo martes a las cuatro y media de la tarde.

(S'alça la sessió a les 12 hores i 20 minuts.)

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.